

SUOMEN LÄHETYSSEURA

Elinan ja Hannun ystäväkirje 26 / 21.6.2014

Elina ja Hannu Heikkilä
PL 189, 53101 Lappeenranta
hannu.heikkila@felm.org
elina.heikkila@felm.org

Elina ven. + 7 921 3328 113
Elina suom.+358 50 369 9573
Hannu ven. +7 921 3328 235
Hannu suom. + 358 50 565 0826

Rakkaat ystävämme ja esirukoilijamme!

Venäjän Keltto 5.6.2014

Elina kirjoittaa...

Kesä on saapunut ja olemme loman kynnyksellä. Hannun pitäisi saapua kotiin tänä iltana viikon kestäneeltä Uralin matkalta.

Kevät on mennyt nopeasti ja paljon on ehtinyt tapahtua. Sireenit ja juhannusruusutkin ovat jo kukkineet. Eilen Instituutissamme vietettiin häitä. Koko työntekijäjoukkomme osallistui valmisteluihin. Kiirettä piti, mutta onneksemme vieraat juuttuivat ruuhkaan ja niin ehdimme saada kaikki valmiiksi. Hääteltoa oli koristeltuna ja ruoat pöydässä.

Maaliskuussa matkustimme ensimmäisen kerran Murmanskin seurakuntaan. Olimme

Yhteinen ruokaaöytä Murmanskissa. Seurakunta saa pian uuden kirkon.

sopineet perheseminaarin järjestämisestä pastori Aleksandr Voltsokin kanssa. Menimme lentokoneella, sillä matka junalla olisi kestänyt toista vuorokautta. Tuntui oudolta ajatella, että olimme ihan lähellä Lappia ja kuitenkin kaikki oli niin erilaista. Meidän Lapissamme on erämaan tuntua, mutta Murmansk on iso satamakaupunki.

Viikonlopun mittaiseen seminaariimme osallistui viisi avioparia. Aiheenamme oli parisuhteen rikastuttaminen. Syntyi paljon keskustelua perheen vahvuuksista ja heikkouksista. Rukoilimme ja pyysimme Jumalalta apua ja viisautta hoitaa perheitämme.

Arkkipiispa Kari Mäkinen ja hänen delegaationsa vieraili huhtikuussa Inkerin kirkossa. He yöpyivät täällä Keltossa ja kiersivät piispa Kuukaupin kanssa lähiseurakunnissa. Saimme olla mukana monessa ja pitää arkkipiispan seuruetta vieraanamme myös kodissamme. Minulle jäi tunne lähentymisestä Inkerin kirkon kanssa.

Avioliiton Alfa -kurssia olemme jatkaneet Pyhän Maria seurakunnassa kuukausittain. Osallistujia on ollut 10-15 henkeä. Päälimmäiseksi tunteeksi on jäänyt ihmisten tarve saada puhua oman elämänsä kivuista ja kokemuksista. Osallistujat eivät pääsääntöisesti ole Marian seurakunnan aktiiviväkeä vaan muualta tulleita ja kuka mistäkin kutsun saaneita.

Huhtikuussa meille saapui kaksi vapaaehtoista työntekijää Suomesta, Lisa ja Carola. He olivat raamattukurssilaisia ruotsinkieliseltä Pohjanmaalta ja heidän opiskeluunsa kuului myös kuukauden harjoittelu jollakin lähetyksentällä. Koin saavani uusia ystäviä. Eräänä maanantai-aamuna lähdimme kolmistaan kohti Raivolaa tapaamaan kummilapsiperheitä. Matkustimme ensiksi kolme tuntia bussilla, metroilla ja reittitaksilla kunnes olimme perillä. Lisalla ja Carolalla oli kivoja tuliaisia perheille. Päälimmäiseksi tunteeksi minulle jäi, että he tulivat ”kosketetuksi” kohdatessaan näitä ystäviäni.

Toukokuussa saimme olla juhlimassa yhdessä Segezhan seurakunnan kanssa seurakunnan 20-vuotista taivalta. Lähettitoverimme, Eeva ja Olavi Raassina, ovat uskollisesti jaksaneet hoitaa seurakuntaa vaikeissakin olosuhteissa. Olavi on alusta lähtien toiminut kirkkoherrana ja Eeva kanttorina sekä diakoniatyöntekijänä. Segezhan kaupunki ei ole niitä kaikkein helpoimpia paikkoja. Se on teollisuuskaupunki ja siellä on mm. isot vankilat ja niiden tuottamat omat vaikeudet.

Tuomme Lähetyseuran tervehdyksen Segezhan seurakunnalle

Kuukausi sitten meillä oli tosi hieno päivä. Olimme työporukkamme kanssa keväisellä retkellä Viipurissa. Kävimme mm. Alvar Aallon suunnittelemassa kirjastossa, joka on nyt restauroitu alkuperäiseen asuunsa. Se oli todella kaunis. Myöskin toinen suuri haaveni toteutui, sillä vietimme iltapäivän Monrepoon puistossa. Puistoa on alettu hoitaa ja laittaa entiselleen.

Puiston kauneus ja rauha teki minuun suuren vaikutuksen. Ajattelinkin itseskeni, että Jumalan taivaan täytyy olla jotakin todella ihmeellistä, koska maan päälläkin voi olla jo näin kaunista.

Suomen Kiimajärvi 21.6.2014

Hannu kirjoittaa...

Minun piti kirjoittaa oma osuuteeni heti Elinan jälkeen, mutta en ehtinyt. Nyt tuli hyvä hetki jatkaa. On juhannuspäivä. Olemme mökillämme. Aamulla kävimme kirkossa, sitten lepäsimme. Nyt Elina alkoi tiskata ja minä aloin kirjoittaa.

Näistä ystäväkirjeistä tulee usein matkakirjeitä, matkoista kun on kiva kirjoittaa. Pääosan työstämme teemme kuitenkin kotona ja Instituutin pihapiirissä.

Elina aloittaa päivänsä yleensä Insituutin asioilla, vastailee mitä erilaisimpiin sähköposteihin, auttaa missä apua tarvitaan, palaveeraa ja kahvittaa. Kummilapsiprojektien yhdyshenkilönä hän pitää yhtettä Suomessa oleviin kummeihin ja kummityön kohteina oleviin perheisiin Pietarin ympäristössä. Hän kirjoittaa raportteja ja pieniä uutisia niin Lähetysseuran kuin Inkerin kirkonkin viestimiin. Myös avioliittotyön esitysten valmistelut tapahtuvat kodin työpöydän ääressä. Toukokuu toi muuten Elinalle uuden kummilapsiprojektin. Se kantaa nimeä "Elämän siiville". Siitä hän kirjoittaa varmaan enemmän myöhemmin.

Elinan kanssa olemme todenneet, että hänen työnsä on monipuolista palvelemista, työtä on sopiva määrä, mutta toimiminen venäjän kielellä on välillä aika stressaavaa. Mutta juuri se on sitä lähetystyöntekijän arkea.

Elina vanhusten palvelukeskuksen mummujen kanssa ihan omassa pihapiirissä.

Minunkin työni tapahtuu pääasiassa oman työpöydän ääressä. Eniten aikaa vie avioliittotyön yleissunnittelu sekä siihen liittyvien luentojen, seminaarien ja matkojen valmistelu. Tärkein työväline on sähköposti. Puhelin olisi monessa tapauksessa nopeampi, mutta kielen kannalta sähköposti on parempi, kun siitä jää aina pysyvä jälki. Luennot ja muut pitkät tekstit kirjoitan

ensiksi suomeksi ja annan ne sitten tutulle kääntäjälle käännettäväksi. Silloin voin sanoa sen, mitä haluan, enkä vain sitä, minkä osaan. Sähköpostit pyrin itse hoitamaan venäjän kielellä käännös- ja oikeinkirjoitusohjelmia sekä sanakirjaa apuna käyttäen. Aikaahan se vie, mutta se on samalla hyvää kielen treenausta.

Saarnatkin syntyvät siinä oman työpöydän ääressä. Pari kertaa kuukaudessa saarnaan suomen kielellä Pietarin Pyhän Marian kirkossa. Insitituutin jumalanpalveluksia varten valmistan pari kertaa kuussa meditatiivisen saarnan. Sen kirjoitan ensin suomeksi ja tuttu pastori kääntää tekstin venäjäksi. Hidastahan tuo saarnan pitäminen venäjäksi on, mutta kyllä opiskelijat ymmärtävät. Matkoilla joudun pitämään usein ex tempore –tervehdyspuheita. Noista Insitituutin saarnoista on niihin paljon apua. Niiden ajatukset tuovat tervehdyspuheisiin myös selkeän hengellisen sanoman.

Kahvipöytämme on tärkeä ”palvelija”. ELCA:n (Amerikan suurin luterilainen kirkko) Euroopan työn johtaja ja kirkon lähetysosaston sihteeri USA:sta tutustumassa Instituuttiin piispa Kuukaupin opastuksella.

Piispan minulle antama erityistehtävä on tukea pappien avioliittoja ja antaa tarpeen vaatiessa kriisiapua. Tämän yritän pitää aina mielessäni pappeja ja heidän perheitään tavatessani. Oma kahvipöytämme on myös tässä tärkeä palvelija. Siinä sitä voi kysellä, että miten menee ja antaa avioliiton hoitamisen perusohjeita tekemättä asiasta sen suurempaa numeroa. Kriisitilanteitakin valitettavasti on. Ja kun kirkko on pieni, niin niitä ei voi pitää salassa. Pappilan seinät ovat täälläkin lasia niin kuin Suomessa tavataan sanoa.

Työpöydän ääressä syntyvät myös raportit ja pienet uutiset niin Lähetysseuraan kuin Inkerin kirkon viestimiinkin. Oman aikansa vievät myös talousasiat. Tyhön liittyvät menot maksamme ensin itse ja laskutamme niistä sitten Lähetysseuraa. Oman aikansa vie tietokoneen kanssa ”sählääminen”. Toukokuussa saimme Elinan kanssa uudet koneet. Edellisissä ollut käyttöjärjestelmä oli tullut niin vanhaksi, että valmistajan käyttäjätuki päättyi. Oli asennettava uusia ohjelmia ja opeteltava niidenkäyttöä. Tietokone on hyvä ja tärkeä työväline, mutta

suomalaisen tutkimuksen mukaan noin 10 % työntekijän työajasta menee työväliseen opiskeluun tai siinä olevien ongelmien ratkomiseen.

Tärkeintä työpäivässä meille on yhteinen aamuhartaus. Se on pysähtymistä Taivaallisen Isämme eteen. Annamme päivän töitten odottaa ja keskitymme Raamattuun, rukoukseen ja hiljaisuuteen Jumalan edessä. Käytämme joka aamu samaa kaavaa, joka on kirkkomme (Suomen) rukouskirjasta. Siinä sitten jätämme itsemme Kristuksen käsiin ja rukoilemme johdatusta päivään. Rukoilemme myös, että meillä olisi aikaa, halua ja kärsivällisyyttä seurata Kristusta ja hänen viitoittamaansa polkua. Ja kyllä päiviin tulee usein sellaisia sattumuksia, tapaamisia ja kohtaamisia, joissa näkee selvästi, että näin Jumala on johdattanut.

Tänä keväänä olemme Elinan kanssa uudelleen tajunneet, että lähetystyöntekijänkin tärkein tehtävä on rukous, viipyminen Jumalan edessä sanojen kanssa tai sanoitta. Tärkeintä on, että meillä on aikaa Jumalalle ja että me luotamme, että hän tekee työn. Juuri tänä keväänä on usemman kerran tapahtunut niin, että olemme jo aikoneet ehdottaa muutosta johonkin vaikeaan tilanteeseen. Olemme kuitenkin päättäneet, että ensin meidän täytyy rauhassa rukoilla asian puolesta. Kun olemme rukoilleet, niin toivomme muutos on tapahtunut jo ennen kuin olemme itse ottaneet asiaa edes esille.

Nyt olemme siis aloittaneet kesäloman täällä Suomessa. Meillä on hyvä mieli. Olemme vaihtaneet lomarahoja vapaaksi, pidämme edellisiltä vuosilta säästöön jätettyä lomaa ja osallistumme vielä elokuussa KELA:n kuntoutuskurssille. Kelttoon paalaamme vasta elokuun puolivälissä.

Kiitos kaikesta tuestanne. Kuten jo sanoin rukous on kaikki kaikessa. Tällä kertaa pyydämme erityisesti rukousta

- Inkerin kirkon ja sen piispan puolesta
- Inkerin kirkon Teologisen Insituutin ja sen tulevaisuuden puolesta
- Inkerin ja Suomen kirkon ja niiden seurakuntien välisten suhteiden puolesta
- Oman tulevaisuutemme puolesta

Elina ja Hannu